

H HARLEQUIN®
TM

High Life

2
Roman
Bir Arada

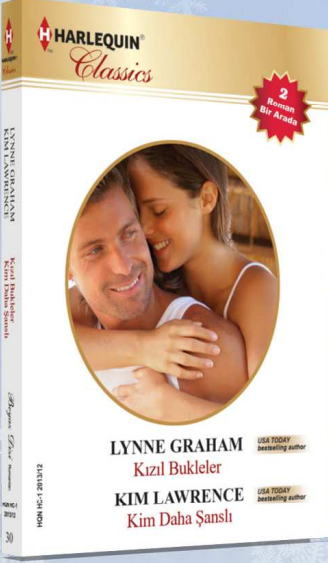
SARAH MORGAN
Günaha Davet

**SICILY'S
CORRETTI
DYNASTY**

KELLY HUNTER
Sırların İhaneti

BAYİNİZDE !

H HARLEQUIN®
™
Beyaz Dixi

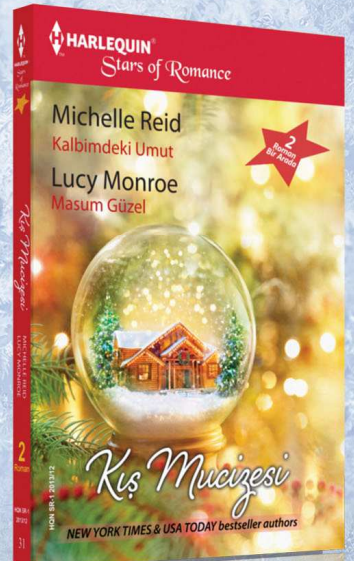

LYNNE GRAHAM Kızıl Bukleler

Kat Marshall her şeyini kız kardeşleri için feda etmişti. Artık paraları suyunu iyice çekmişti. Masum Kat, karşısına Rus Mikhail Kusnirovich çıkana dek hayallerini ve rüyalarını unutmuştu. Trilyoner Mikhail'inse hayalleri yoktu hiç. Müthiş serveti sayesinde, istediği her şeyi elde edebilirdi. Kat'i yatağa atmak kolay olmalıydı ama onu baştan çıkarmak neredeyse imkânsızdı! Bu yüzden Mikhail ona tüm borçların ödemeyi teklif etti. Kat, karşılığında, Mikhail'in yanında bir ay geçirip ona eşlik edecekti, o kadar!

LUCY MONROE Masum Güzel

Başarılı iş adamı Vincenzo Tomasi'nin, Noel'e kadar yeğenlerine annelik edecek birini bulması gerekiyordu. Bu iş için düşündüğü milyon dolarlık ücretin çok çekici olacağından emindi. Audrey Miller zaten onun için çalışıyordu ve çocukları seviyordu. Vincenzo'nun, seçtiği adaydan eş olarak da beklentileri vardı. Gizemli patronuna yıllardır platonik âşık olan masum Audrey, alışılmamış bu iş görüşmesinde, o ana kadar güçlükle kazandığı her şeyi dayanılmaz bir çekim gücüne kurban edecek miydi?

Harlequin High Life-1

ISBN 978-605-339-173-9

İngilizce Adı: AN INVITATION TO SIN
Türkçe Adı: GÜNAHA DAVET

Copyright © 2013 by Harlequin Books S.A.

İngilizce Adı: FLIRTING WITH INTENT
Türkçe Adı: SIRLARIN İHANETİ

Copyright © 2011 by Kelly Hunter

Yayının Adı: Harlequin High Life İki Roman Birarada
Tüzel Kişiliği: Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona
Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye

SARAH MORGAN

Günaha Davet

Çeviri
Zehra Tapunç

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

ROMANIN KARAKTERLERİ

Taylor Carmichael

Romanın kadın kahramanı

Luca Corretti

Romanın erkek kahramanı

Santo Corretti

Film yapımcısı

Rafaele

Yönetmen

Geovana

Luca'nın dadısı

Nonna Teresa

Luca'nın büyükannesi

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

“ZACH! Ne cehennemdesin? Bir an önce yardımına koşsan iyi edersin, çünkü bunu sensiz yapabileceğimi sanmıyorum. Her an pes edip, karbonhidrat tüketmeye başlayabilirim ve bu üstümdeki elbisenin sonu olur. Bu mesajı aldığımda beni ara.”

Taylor ter içindeki avucundan kayıp düşmesin diye, telefonu sıkıca tutuyordu. Aslında sıradan bir düğündü bu. Hiç önemsemediği insanların katılacağı bir düğün... Neden bu kadar strese giriyordu ki... Sadece, son filminin yapımcısı ısrar ettiği için katılacaktı.

Derin bir nefes almaya çalıştı, ama üstündeki elbise göğsünün genişlemesine izin vermedi. Sıcak Sicilya güneşi, çıplak sırtını adeta kavuruyordu. Tasarımcı elbiseyi üstünde dikmişti ve tuvalete gitmeye ihtiyaç duyduğunda kendisine mesaj yollamasını istemişti.

Tanrım! Bu ne kadar saçma bir durumdu... Biriyle tuvalete gitmektense, ölmeyi tercih ederdi. En iyisi hiçbir şey yiyip içmemesiydi, zaten pek de öyle aman aman yemek yemezdi. Az yeme alışkanlığını, çok genç yaşlarında annesi aşlamıştı, bu yüzden aç dolaşmaya alıştı, ama şu an midesinin gurultusundan fazlasıyla rahatsız olmaya başlamıştı.

Taylor her an birilerinin kafasını koparabilirdi ve o kafanın, şu an içinde bulunduğu saçma sapan durumun sorumlusu olan Corretti ailesinden birine ait olacağı kesindi. Birden, Santo Corretti'nin bunu kasten yapıp yapmadığını merak etti. Bu film, onun çocuğu gibiydi. Acaba üstündeki elbiseyi hiçbir erkek çıkaramasın diye, tasarımcıya talimat veren de o muydu?

Bu tür ortamlardan o kadar uzun zamanadır uzaktı ki, ne kadar nefret ettiğini bile unutmuştu. Sahte gülümsemelerin ve yapmacık öpüşmelerin ardına gizlenen çıkar ilişkilerinden bıkip usanmıştı. Zach şu halini görse kahkahalarla gülerdi herhalde...

Çocuksu bir dürtüyle tırnaklarını yememek için kendini güçlkle tutarak, manikürlü ellerine baktığında, tir tir titrediklerini fark etti. Ve bu haliyle şampanya kadehini almaya cesaret edemedi. Çünkü ya kendi elbisesine, ya da daha da kötüsü bir başkasının elbisesine dökerdi, sonra da dedikodu malzemesi olurdu.

Peki, ama neden insanların düşüncelerini, sözlerini bu kadar önemsiyordu ki? Kızgınlıkla telefonunu çantasına attı. Bu kadar önemsiz durumlara, böyle tepkiler vermek hiç de sağlıklı bir durum değildi. Aslında neyin önemli oldu-

ğunu, son birkaç yılda çok iyi öğrenmişti. Sokaklarda, hayatın gerçek sorunlarıyla boğuşan pek çok insan vardı. Kendisi ise sorunlarını, kendisi büyütüyordu... Tamam, yanlış kararlar vermişti... Güvenmemesi gereken insanlara güvenmişti... Ama artık bambaşka biri olmuştu ve bu zamanla anlaşılacaktı...

İşte bugün yaptığı da buydu... Kendini kanıtlaması gerekiyordu... Hata yapmamalıydı... Nedeni ne kadar masumca olsa da, bir yerlere içki dökmemeliydi... Ayağının altına muz kabuğu bile koysalar, asla kaymamalıydı... O çok istediği oyunculuk kariyerine dönmek istiyorsa, bu bedeli ödemeliydi... Bu tür ortamlara tahammül etmek işinin bir gereği idi... Sevdiği işi yapmanın bedeliydi...

Çantasından telefonunu çıkardı ve titrek bir sele konuşmaya başladı. “Selam Zach! Sana buradaki kadınların çok güzel olduklarını söyleyeyim dedim. İnan bana kaçırmak istemezsin, hemen buraya gelsen iyi olur. Şayet bu da, buraya gelmen için yeterli değilse, şu kadarını söylemeliyim ki, biri elbisemin dikişlerini sökmediği sürece, tuvaletimi yapamayacağım ve halimi görersen, gülmekten ölürsün. Ara, olur mu?”

Taylor, Zach’ın yanında olmasını ne kadar çok istediğini fark edince korktu. Hayallerinin peşinden gitmesini, oyunculuğa geri dönmesine söyleyen, bu konuda kendisini cesaretlendiren Zach’tı. Bu kadarıyla bile kendi başına baş edemezse, bir film setinde ilgi odağı olmaya nasıl dayanacaktı? Evet, film çekmeyi çok özlemişti, ama bu tür ortamlarda bulunmak ona göre değildi.

“Taylor!”

Taylor dönüp baktı. Film şirketinin sahibi Santo Corretti kendisine doğru yaklaşıyordu. Filmlerinin kadın başrol oyuncularıyla yatmasıyla ünlüydü.

“Geç kaldın.”

“Sizin seçtiğiniz elbiseyi üstümde diktiler,” dedi Taylor, kapının dışında içeriye girmek için, yarım saat kadar cesaret toplamaya çalıştığından söz etmeyecek. Bunu herhangi birine açıklamak utanç vericiydi. Karşısındaki adamın, kusursuz görünen dış görünüşünün altında, enkazı andıran bir iç görüntüsü olduğunu anlamasından ödü kopuyordu. “Deneyimlerime göre, bekletmek paparazzilerin ilgisini çeker.”

“Buraya kendinin değil, benim filmimin tanıtımın yapmak için geldiğini unutma. Reklâmı severim, ama iyi reklâmdan söz ediyorum. Kimsenin geçmişini didiklemesini istemiyorum.”

İşte bu kadardı... İki dakikalık bir konuşma bile, Taylor’ın geçmişini karşısına getirmesine yetmişti. Bundan kaçışı yoktu. Yaptığı hatalar öylesine ayyuka çıkmış, kendisiyle öylesine bütünleştirilmişti ki, yapımcısı dahil bütün insanların ilk bakışta anımsadıkları tek şey o hatalardı. Midesi yeniden guruldayarak, bomboş olduğunu hatırlattı. “Corretti Hanedanı üyeleriyle dolu bir düğünde, basın çok farklı manşetler seçeceğinden eminim.” Örneğin basın,

kendisinin bu adamı çekici bulduğundan söz edilebilirdi, ama bu tür sorunlara davetiye çıkarmamak için, büyük dikkat gösteriyordu. Dersini almıştı ve özellikle de, erkek kılığında gelen sorunlardan uzak durmaya kararlıydı.

“Kızardın mı sen?” dedi Corretti dikkatle karşısındaki kadına bakarak. “Taylor Carmichael... Seks abidesi... Demek durum gerektirdiğinde kızarabiliyorsun. Bunu rol yeteneğinin bir yansıması olarak görüyorum ve seni tebrik ediyorum. İnsanlar duygusallıktan hoşlanırlar ve belki de senin o şoke edici geçmişi bile affetmeye hazırdırlar.”

“Geçmişim başkalarını değil, sadece beni ilgilendirir.” Taylor böyle demişti ama geçmişinin silinmeyen bir boya gibi üstüne yapıştığına da farkındaydı. “Eee... Önce kimi büyülememi istiyorsunuz?”

“Yanında birini getirmeyecek miydin?” dedi Corretti bakışlarıyla çevreyi tararken.

Taylor dişlerini sıkmaktan vazgeçerek, gülümsedi. “Arkadaşım Zach’la gelecektim ama bir işi çıktı.” Zach’ı öldürecekti.

“Bugün, burada yapman gereken tek şey sadece insanlarla kaynaşmak, o kadar. Aşk hayatını genişletmene gerek yok.”

“Zach sadece...” Taylor birden durakladı, keşke cümleye başlamasaydı.

Corretti başını salladı. “Güzel, çünkü çalkantılı aşk hayatının benim setimde yeri yok.”

“Aşk hayatım çalkantılı falan değil.” Aslına bakılırsa, Taylor’ın aşk hayatı falan yoktu.

“Bu filmin, büyük bir izleyici kitlesine ulaşacak olmasının iki nedeni var. Birincisi, benim filmim olması... İkincisiyse, başrolü Taylor Carmichael’in, oynayacak olması. İnsanlar sinema salonlarını, senin dönüşünü görmek için dolduracaklar. Çünkü sen bir enkazsın ve insanlar enkaz izlemeye bayılırlar. Ve şayet seninle ilgili düşüncelerimde haklıysam, film bittiğinde seni izleyenler, rol yeteneğinin farkına varacaklar. Sakın bunu mahvetme.”

Taylor, sıcağa rağmen titrediğini fark etti. Nefret ediyordu... Basının sürekli hayatına müdahale etmesinden... Stüdyonun sadece sette değil, özel hayatında da kendisine sahip olduğunu düşünmesinden... Bunlardan nefret ediyordu. Genç ve saf bir yıldızken de bunlardan nefret ederdi, ama artık o saf kız değildi... Artık, kimsenin kendisine böyle şeyler hissettirmesine izin vermeyecekti. O kameralar yirmi dört saat boyunca bile üzerine çevrilse, tek bir yanlış hareketini görmeyeceklerdi. Öylesine kusursuz davranacaktı ki, basın sıkıntından patlayacaktı. Sonunda da üstüne yapışan o berbat imajı silip, atacaktı. “Bugün buradaki en önemli kişi kim? Bana biraz bilgi verin.” Hollywood vari dış görünümüne pek uymayan bir profesyonellelikle konuşmuştu. “Kimi etkilemem gerekiyor?”

“Hepsini. Burada bulunan herkes, seninle konuşma fırsatı bulmak için can atıyor. Taylor Carmichael, sonunda sürgünden döndü... Herkes ayrıntıları öğrenmek istiyor... Dedikodu kazanı kaynamaya başladı bile...”

“Sayenizde.”

“Elimdeki en değerli koz sensin ve kozumu nasıl oynayacağımı iyi bilirim. Onlara fazla bilgi verme. Ayrıca ben söyleyene dek röportaj da vermeyeceksin.”

“Sorun değil.” Taylor geçmişini kilit altına almıştı ve insanların sırlarını öğrenmeye çalışmasından nefret ediyordu.

“Oldukça ısrarcı davranacaklardır. Sonuç olarak sen herkesin gözünde, annesini işten atan kızsın,” diye devam etti Corretti.

“Ben menajerimi işten attım ve menajerimin annem olması, bu gerçeği hiçbir şekilde değiştiremez.” Oysa değiştirdi... Bir anneyi kovmak, o kadar da kolay olmamalıydı, değil mi?

“İnsanların, senin hayatını berbat etmene karşı marazi bir ilgileri var.”

“Teşekkürler.” Taylor içinde yükselen acıya aldırmadı. Her zamanki gibi yalnızdı işte...

“Son birkaç yıldır neler yapıyordun?”

Taylor bir arının, bir çiçeğin üzerinde kanat çırpışını ve dikkatle yapraklarından birinin üzerine konuşunu izledi. “Mütevazı bir yaşamım vardı.”

Corretti, Taylor’ın bu kaçamak yanıtı karşısında gözlerini kıstı. “Umarım o mütevazı yaşamın birden ortaya çıkıp, filmimi mahvetmez.”

“Böyle bir şey olmayacak.” Taylor ayaklarındaki acıyı hafifletmek için pozisyonunu değiştirdi. İğne topukların ne kadar rahatsız olduklarını unutmuştu. “Rahatlayabilirsiniz. Şayet filminizle ilgili bir skandal yaşanacak olursa, bunun benimle bir alakası olmayacağından emin olabilirsiniz.”

“Bu film, ortadan kayboluşundan bu yana, insanların karşısına ilk çıkışın olacak,” dedi Corretti sert bir ses tonuyla. “Herkes hata yapmanı bekliyor olacak, bunun bilincindesin, değil mi?”

“Öyleyse, korkarım ki çok sıkılacaklar.”

“İçki yok.”

“Bu yüzden mi elbiseyi üstümde diktirdiniz? Tuvalete gitmeyeyim diye...”

“Bu elbise hatlarını gözler önüne seriyor. Vücudun, en önemli kozlarından biri...”

Sürekli aç olmasının bir yararı olması gerekiyordu tabi. “Ben, oyunculuk yeteneğimle ilgilendiğinizi sanıyordum.”

Taylor’ın sesine yansıyan acı, Corretti’nin gözlerini kısmasına yol açmıştı. “Yeteneğinle ilgileniyorum, ama fiziğinin de ne denli yardımcı olacağını düşünmemek, saflık olur. Her şey film için Carmichael. Geçmişle ilgili hiç bir

soruya cevap verme. Sen Mona Lisa'sın. Sorularına alacakları tek yanıt, esrarengiz bir gülümseme olmalı.”

“Şu kadarını söyleyebilirim ki, Mona Lisa'nın da elbisesi üstünde dikilecek olsaydı, o şekilde gülümseyemezdi. Her neyse, artık kuralları belirlediğimize göre, ben izin isteyeyim.”

“Bekle. Soruma henüz yanıt vermedin...” Corretti, Taylor'ın kolunu tuttu. “Son iki yıldır neler yaptın? Öylece ortadan kayboldun. Bir klinikte falan mıydın?”

Klinik mi?

Tabi böyle düşüneceklerdi. Kimsenin aklına ortadan kayboluşuyla ilgili başka bir açıklaması olabileceği gelemezdi ki... “Özür dilerim,” diye mırıldandı Taylor, kolunu Corretti'den kurtarıırken. “Geçmişimden söz etmem yasak. Sizin koyduğunuz bir yasak...”

“Güzel bir kadınsın ve erkeklerin seninle ilgilenmesi doğal. Seninle birlikte olma hikâyelerini satmak isteyenler bile çıkacaktır. Zaten bu tür şeyler daha önce de başına gelmişti.”

Taylor bir tokat yese ancak bu kadar sarsılabilirdi. “O zamanlar çok gençtim ve insanlara güveniyordum, ama artık farklıyım. Erkeklerle gelince...” Taylor umursamazmışçasına omzunu silkti. “Sizi temin ederim ki, burada beni baştan çıkaracak kadar çekici tek bir erkek bile yok.”

Luca Corretti, sıkıntısını gidermek için bir kadeh şampanya daha içti.

Önceki gece hayatında ilk kez hız limitini aşmış, yedi parti davetini geri çevirmiş ve erkenden yatağa girmişti... Yani kendinden yeterince ödün vermişti...

Şu anda da, sırf saygınlığını pekiştirmek için, kuzeninin düğününde boy gösteriyordu.

Acaba düğünlerden bir tek kendisi mi nefret ediyordu?

İnsanlar, gerçekten bu ömür boyu mutluluk masalına inanıyorlar mıydı?

İlk fırsatta buradan kaçmak ve mümkünse esmer nedimeyi de yanında götürmek istiyordu...

“Luca! Her yerde seni aradım. Nerelerdeydin?”

Luca birdenbire çiçek kokulu bir parfüm bombardımanına maruz kaldı. Başka zaman olsa bundan pek şikâyetçi olmazdı, ama insanların bakışlarını kendisinden yana çevirdiklerini fark edince, durumu onaylamayacaklarını anlamıştı. Bu tür şeyleri umursamak zorunda kalması oldukça rahatsız ediciydi. “Nerelerde miydin? Senden kaçıyordum Penny.”

“Benim ismim Portia.”

“Ciddi misin? Tevekkeli değil, hatırlayamadım.”

Kız kıkırdadı. “Sen çok kurnaz bir adamsın.”

“Hep öyle olduğumu söylerler.” Luca boş kadehine bakarak, seksin ve alkolün dışında bir rahatlama yöntemi bulmaya çalıştı.

Portia kirpiklerini kırıştırdı. “Dün geceyle ilgili...”

Düşüncesiz davranışının herkesin içinde ifşa edileceğini hisseden Luca, kızın elindeki kadehi, portakal suyuyla değiştirdi. “Dün gece mi? Neden söz ettiğin konusunda bir fikrim yok. Dün gece kitap okuyarak uyudum.”

Kız bir kahkaha patlattı. “Evet, kesinlikle benim sayfalarımı çeviriyordun. Bunu hiçbir şekilde unutamam. Nasıl unutabilirim ki?” Sonra da bakışları Luca’nın dudaklarında, hafifçe ona doğru eğildi. “Muhteşemdin. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Sen bir dahisin.”

“Ben de yönetim kurulundakilere hep bunu söyleyip duruyorum,” dedi Luca duygusuz bir sesle. “Ama ne yazık ki sözlerimi ciddiye almıyorlar ve her nedense yatak odası aktivitelerimin, iş yaşamımı olumsuz etkileyeceğini düşünüyorlar. Bu yüzden de, bir süre için uslu durmam ve kendimi onlara kanıtlamam gerekiyor.”

“Biz de kimseye söylemeyiz. Buradan hemen ayrılalım.”

“Düğünleri severim, kuzenimi de,” dedi Luca. “Evlilik gerçekleşmeden düğünü terk edemem...” Gelinin adı neydi acaba?

“Düğünleri sever misin? Gerçekten mi?”

“Düğünler ben de ağlama isteği uyandırır,” dedi Luca. “İki insanın sonsuza dek birbirlerini seveceklerine söz vermeleri gerçekten de dramatiktir.”

“Oh... Böylesine romantik olduğunu bilmiyordum.” Kızın gözleri buğulanmıştı. “Ayrıca kuzenlerinden nefret ettiğine dair bütün o söylentilerin yalan olduğunu öğrendiğime de çok sevindim. Herkesin inandığı gibi kötü biri değilsin.”

“Kötü mü?” Luca üzülmüş gibi yaptı. “Bazı insanlarla kıyaslayacak olursak, bir aziz sayılırım.” Bunu söylerken kızın hangi insanlar diye sormasından korktu, çünkü isim vermekte zorlanacağını biliyordu.

“Çok hassas birisin...” dedi kız parmak uçlarıyla Luca’nın kolunu okşarken.

Bunun üzerine Luca ayağa kalktı. Yattığı bir kızın, kuzeninin düğününe gelmiş olmasına lanetler ediyordu. Sadece kısa bir süre için eğlenmek istemişti, ama belli ki kız bu olayı geleceğe taşımaya hevesliydi. Bu durumda yapması gereken şey, yönetim kurulundan bir kötü puan daha almadan bu kızı başından def etmekte.

Ancak Portia’nın, uzaklaştırılmayı kabul etmeye niyeti yokmuş gibiydi. “Bu gece seni göreceğim miyim?”

“Bir gecelik ilişkinin tanımı, *angelo mia*, bir gece sürmesidir.”

“Ama dün gece oldukça istekliydin,” diyerek surat astı Portia. “Şimdi ne oldu? Yoksa bu elbiseyle beni beğenmedin mi?”

Kızın sözleri, Luca'nın irkilmesine yol açtı.

Güzel görünüyor muyum Luca?

Ondan daha güzel görünüyor muyum Luca?

Bunu giyersen beni beğenir mi Luca?

Luca kendini güçlkle geçmişinin o karanlık döneminden sıyrıp, Portia'nın aşırı makyajlı gözlerine baktı ve “Harika görünüyorsun,” dedi buz gibi bir ses tonuyla. Ve tam o sırada konuklardan birinin coşkuyla kendisini selamlamasıyla, Portia yanından ayrılmak zorunda kaldı.

Luca biraz olsun rahatlamıştı. Etrafına şöyle bir bakındı ve bir anda bakışları, terasın bir ucunda çevresini bir kalabalığın sardığı sarışın kadına takıldı. Kimdi bu kadın?

Ve kadın birden başını kendisinden yana çevirince, şaşkınlıkla olduğu yerde kala kaldı...

Taylor Carmichael... Vay vay...

Davetliler arasında, en az kendisi kadar kötü şöhretli birinin daha bulunması, Luca'yı neşelendirmişti.

Basına göre Carmichael, o sansasyonel şeylerin hepsini yapmıştı... İçki... Uyuşturucu... Çılgın partiler... Sonra da ortadan kayboluvermişti... Luca ortadan yok olduğu süre içinde onun neler yaptığını merak ediyordu ve büyük bir olasılıkla, kötü şöhretine uygun şeyler yaptığını tahmin ediyordu. Ama her ne yapmış olursa olsun bu kadın, bu düğünde kendisinin bir aziz gibi görülmesini sağlayacak birkaç kişiden biriydi. Onu uzaktan izlerken, kuzeni Santo'nun son filminde, ona başrol verdiğini anımsadı.

Kadının muhteşem bir vücudu vardı. Bir an o upuzun sarı saçlarının yastığına döküldüğünü hayal ederek, onun bulunduğu tarafa doğru bir kaç adım attı, ama birden aklına yönetim kurulu geldi. Şu an her hareketini gözlüyor ve yanlış bir adım atmasını bekliyor olmalıydılar.

Ve Luca daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaparak, kendini engelledi ve yanındaki grupta, ekonomik gelişmelerden söz eden adama doğru yaklaştı.

Taylor derin bir nefes alabilecek olsa, çılgılık atardı.

“Zavalıcık,” dedi hem yanındaki bir kadın, tatlı bir ses tonuyla. “Bu düğün seni epeyce strese sokmuş olmalı.”

“Neden strese soksun ki?” dedi Taylor gülümsemeye çalışarak ve içinden Zach'ın bir an önce gelmesi için dua ederek. Üstündeki şu aptal elbise, her an bir yerlerinden patlayacak gibiydi. “İlginç insanlarla tanışmak için, mükemmel bir fırsat bu.”

Ve ne yazık ki bu kadın, onlardan biri değildi...

“Ama senin gibi biri için, içinde bulunduğun bu ortam oldukça baştan çıkarıcı,” diye devam etti kadın, Taylor’ın elindeki bir bardak suya manalı bir bakış fırlatarak. “Sanırım bir yudum şampanya bile içmeye cesaret edemezsin, çünkü bu kontrolünü kaybetmene neden olabilir. İçinde bulunduğunu bu durum, çok zor olmalı.”

“Hiç de zor değil.”

“Peki, seni içmekten alıkoyan nedir?”

Bir terzi olmadan, tuvalete gidemeyecek olmam...

“Günde on iki saat çekim yapacağım için, tüm dikkatimi işime vermeliyim.” Taylor bunun için sabırsızlanıyordu. Film çekimlerine başladığı anda kendini rolüne kaptıracağından emindi. Yapmak istediği tek şey oyunculuktu. Ancak oyunculuk sayesinde, o bomboş ve anlamsız hale gelen yaşamından uzaklaşabilecekti.

Bu sırada başka bir kadın yanına yaklaştı. “Geri döndüğüne inanmıyorum. Birdenbire ortadan kaybolmuşsun. Hakkında söylenen bütün o şeylerin doğru olup, olmadığını anlatsana.”

Bu kadınlar, tıpkı bir leşin etrafını çevirmiş akbabalara benziyorlardı ve tabii leş de, Taylor oluyordu. Aslında film için kaybettiği kiloları düşündüğünde, yalan da değildi, bir leşten pek farkı kalmamıştı...

Film çekimleri sona erer ermez en yakın Dunkin Donuts’a koşacak ve hayallerini gerçekleştirecekti... Ama o zaman gelinceye dek, rolünü en iyi şekilde oynamak zorundaydı.

Gerçi bu duruma pek fazla katlanamayacağını, muhtemelen birini yumruklayacağını, o sırada üstündeki elbisenin yırtılacağını ve geceyi çıplak tamamlayacağını falan da düşünmüyor değildi...

Bitkin bir halde çantasındaki telefonun tuşuna basarak çalmasını sağladı. “Oh, izin verir misiniz?” Taylor özür dileyen bir gülümsemeye telefonu çantasından çıkardı. “Sizinle tanıştığıma sevindim. Biraz sonra şapelde görüşürüz.”

Umarım yedikleriniz ikinizin de boğazınızda kalır...

Taylor telefonunu kulağına götürdü ve kendi kendisiyle neşeli bir sesle konuşarak, terasın uzak bir köşesine yöneldi. Santo’nun her hareketini kontrol ettiğinin de farkındaydı. İsteddiği kadar izleyebilirdi, nasıl olsa hiçbir hatasını yakalayamayacaktı.

Bunu başarabilirdi... Şapelde arka sıralardan birine oturup, bütün o meraklı bakışlardan kurtulabilirdi. İnsanların arasından geçerken, terasın herhangi bir yerinde, daha تنها bir yer araştırıp duruyordu. İngiliz bahçesini ve arka taraftaki labirenti görünce adımlarını sıklaştırdı. Bu harikaydı işte. Huzur arayan biri için, bundan daha iyi bir yer olamazdı. Yüksek çitler, Sicilya güneşinden

ve diğer konukların delici bakışlarından kaçınmak için mükemmel bir korunak oluşturuyordu.

Taylor ayakkabılarını çıkardı ve yumuşak çimenler zonklayan ayaklarını serinletince, gözlerini kapatıp, içini çekti. Kuşların cıvıltısını dinlerken morali düzelmmişti. Zach'ın öğrettiği şey de bu değil miydi zaten? Anı yaşamak... Diğer her şeyi kafadan uzaklaştırmak... İşte şu an yaptığı şey, tam da buydu.

Kısa bir süre sonra nabız atışları normale dönmüş, midesindeki kasılmalar yok olmuştu. Geriye sadece açlık hissi kalmıştı, ama o kontratı imzaladığından bu yana, o hisle yaşamaya alışmıştı ve tam iradesine böylesine hakim olabildiği için kendisini tebrik etmekle meşguldü ki, bir adamla burun buruna geldi.

“Cristo, sen laf anlamaz mısın?” diyen adam, güçlü elleriyle Taylor’u omuzlarından tuttuğu gibi sarstı.

“Ne oluyor?” diyen Taylor’ın, başını kaldırmasıyla karşısındaki adamı tanımaması bir oldu. Luca Corretti... Milyarder playboy... Sicilya’nın turist çekmesinin başlıca nedeni... Ve kendisinin beladan uzak kalmak adına, yalnız kalmayı en son düşünebileceği adam...

“*Mi dispiace, chicca.*” Corretti’nin gülümseyişi çok çekiciydi. “Seni başka biriyle karıştırdım.”

“İyi, gördüğünüz gibi ben o değilim,” dedi Taylor, sert bir ses tonuyla. “Şimdi kolumu bırakırsanız, ben yürümeye devam edebilirim, siz de artık saklanıyor musunuz, oyun mu oynuyorsunuz, her neyse onu yapmaya devam edersiniz.”

“Geçmişimden sıyrılmaya çalışıyorum.”

O da mı?

“Sizin gibi şöhrete sahip biri için, geçmişin hoş anılarla dolu olduğunu sanırdım.”

“Aslında benim kastettiğim yakın geçmişimdi. Dün akşamdan bahsediyordum.” Corretti’nin yüzünde herhangi bir pişmanlık emaresi yoktu. “Ayrıca sen, birini yargılayacak durumda değilsin, öyle değil mi Taylor Carmichael? Senin geçmişin de, en az benimki kadar kirli.”

Adamın ismini söyleyişi, Taylor’ın midesini bulandırmıştı. “Kim olduğumu biliyorsunuz.”

“Elbette. Seni yarı çıplak gördüm.” Corretti’nin gözleri tehlikeli bir ifadeyle parladı. “Şu yeniyetme kızın kaçma öyküsünü anlatan film... Tanrım, kesinlikle çok seksiydin.”

Bu adam neden o filmi seçmişti? Yirminin üzerinde film çekmişti, ama bu adam, özellikle kariyerinde pek de hoş bir yeri olmayan, o filminden söz etmeyi yeğlemişti. Taylor aynı anda hem üşüyor, hem de terliyordu. “Bu uzun zaman önceydi.”

“Ama aynı muhteşem bacaklara sahiptin...” Corretti seksi bir ses tonuyla konuşurken, bakışları Taylor’ın göğüslerine kaymıştı. “Yönetmenini kıskandığımı anımsıyorum. İsmi neydi? Rafaele mi? Seni yakından tanıdığı için, oldukça şanslı bir herifmiş.”

Taylor biri gırtlığına sarılıyormuş gibi hissediyordu. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Neden? Onu terk ettin, o da hikâyenizi basına sattı.” Luca bunları söylerken omzunu silkti. “Kimin umurunda ki?”

Taylor’ın umurundaydı... Hâlâ umurundaydı... Başka çaresi yoktu... Bu filmdeki rolü kabul ettiği an, olanlar olmuştu zaten. Tıpkı daha önce olduğu gibi... Telefon numarasını değiştirmesinin hiçbir yararı olmamıştı ve o, her seferinde izini bulmuştu. Onun tehditleri, hayatının dokuz yılının ayrılmaz bir parçası olmuştu. Zaman zaman ortadan kaybolduğunda, artık o adamın kendisine işkence etmekten vazgeçtiğini, hayatına kaldığı yerden devam edebileceğini sanmıştı, ama her seferinde yanılmıştı. Çünkü o adam, her seferinde yeniden ortaya çıkmıştı. Elbise bedenini her geçen dakika, tıpkı bir boa yılanının avını sıkması gibi sıkıyordu ve nefes alması giderek zorlaşıyordu. Ümitsizce konuyu değiştirmeyi denedi. “Peki, sizin şu yakın geçmişiniz neye benziyor? Esmer mi, sarışın mı? Bana söyleyin de, bir de kızgın ve kıskanç bir kadınla uğraşmak zorunda kalmayayım...”

“Ben de öyle biriyle uğraşmak istemiyorum. Haa... Bu arada benim saklandığımı da nereden çıkardın?” Luca abartılı bir tavırla etrafa bakındı. “Belki Corretti yönetim kurulu, buraya da gizli kamera falan yerleştirmemiştir. Düzgün davranmam gerekiyor.”

Taylor yaşadığı strese rağmen, gülmeye üzere olduğunu fark etti. “Düzgün davranma anlayışınız bu mu?”

“Kesinlikle kendimi kontrol ediyorum ve bu da beni deli ediyor. Özellikle de şu an.” Corretti, dikkatle Taylor’ın dudaklarına baktı. “Sen ve ben... Oldukça ilginç bir düşünce...”

Taylor kalp atışlarının hızlandığını hissetti ve bakışları isteği dışında adamın dudaklarına kaydı. Sert, şehvetli, erkeksiydi. Luca Corretti oldukça iyi öpüşen biri olmalıydı. Zaten yeterince deneyimli olduğuna da şüphe yoktu. Birden kendi düşüncelerinden dehşete düşerek, bakışlarını kaçırdı ve bir adım geriledi. “Bana hiç de ilginç gelmedi... Her neyse sizi yalnız bırakayım, umarım yakın geçmişinize yakalanmazsınız.”

“Ben de öyle umarım. Sanırım buraya gelirken onu görmedin.”

“Kimseyi gördüğümü hatırlamıyorum. Nasıl biri?”

“Çaresiz.”

Taylor gülme isteğini bastırdı. “Geceyi onunla mı geçirdiniz?”

“Elbette ki bütün geceyi değil.” Corretti öylesine kesin bir dille yanıtlamıştı ki, Taylor kendini tutamayıp güldü.

“Bir kadınla bütün geceyi birlikte geçirdiğiniz olmadı mı hiç?”

“Benim düsturum şafak sökmeden ayrılmaktır. Rekorum altı saat ki, o altı saatin sonunda da inanılmaz sıkıldığımı anımsıyorum. Peki ya sen?”

Taylor erkeklerin kendisiyle gerçekten ilgilendiğini sandığı, ancak sonunda tek isteklerinin kendi üzerinden para kazanmak olduğunu anımsamaktan dolayı huzursuz olmuştu. “Ben bu konularda pekiyi değilim.”

Corretti inledi. “Bunu bana söylememeliydin.”

“Neden?”

“Çünkü bu seni, benim gözümde mükemmel bir kadın kılıyor.” Corretti karizmatik bir tavırla gülümsedi. “Sakin sekse ve hızlı arabalara tutkun olduğunu da söyleme.”

Taylor ses çıkarmadı. Gölgedeydiler, ama sıcaklık bunaltıcıydı.

Birden bakışları buluştu.

Corretti başını ona doğru eğdi.

Birden, bazı sesler işittiler.

Taylor öpüşmeye ne denli yaklaştıklarını idrak edince dehşete düştü ve Corretti bir kahkaha attı.

Taylor ne yapacağını şaşırılmıştı. Luca Corretti’yle yakalanması korkunç bir şey olurdu. Bunun masum bir karşılaşma olduğuna kimseyi inandıramazdı.

“Panik yapmaktan vazgeç *angelo mia*. Seni kurtaracağım.” Luca Corretti parmağını Taylor’ın dudağına götürdü ve elinden tutup, daha kuytu bir yere doğru çekti. “Kaçma konusunda uzmanımdır. Hiç kimse kadınlardan kaçma konusunda benim kadar yetenekli değildir.”

“Ne yapıyorsunuz? Sizinle kaçarken yakalanmak falan istemiyorum. Ayrıca beni çekiştirmeyin. Bu elbisenin hiç şakası yoktur.” Taylor elini kurtarmaya çalışıyordu.

Ama Corretti onu bırakmadı.

Birlikte bir köşeyi döndüler ve Taylor gördükleri karşısında hafif bir çığlık attı.

Gölgelerin ardında minik bir çeşme ve çeşmenin yanında da açık bir şampanya şişesiyle, bir kadeh vardı.

“Korkarım yeterli bardak yok,” dedi Corretti muzip bir gülümsemeyle ve Taylor’ın elini bıraktı. Sonra da eğilip şişeyi aldı. “Tek kadehle idare etmemiz gerekecek.”

Taylor birilerine yakalanmadıkları için biraz olsun rahatlamıştı. Corretti’ye şaşkınlıkla baktı. “Bunu nasıl...”

“Buraya nasıl mı geldi?” Geniş omuzlar umursamazcasına kalktı. “Acil bir durum olabilir, diye düşünmüştüm ve bu da kesinlikle acil bir durum. Az önce

yüz ifadeni gördüğümde, en az benim kadar senin de buna ihtiyacın olduğuna karar verdim. Günahkârlara yardım etme eğilimim vardır. Hadi otursana. Biraz rahatla. Bir yudum soğuk su iç de serinle.”

Taylor çeşmeye imrenerek baktı. “Keşke içebilsem. Bu hayatım boyunca giydiğim en rahatsız elbise ve asla oturmama imkân vermez.”

“O zaman çıkar.”

“İstesem de yapamam. Üstümde diktiler.” Taylor, Corretti’nin şaşkın bakışlarını yakalayınca, “Sakin bir şey sormayın,” diye uyardı.

“Pekâlâ...” Corretti yine muzipçe gülümsedi. “Ama bana sorarsan, diktikleri şey sensin *angelo mia*.”

“Çok komik.”

“Elbisenin üstünde dikilmesi fikrine bayıldım. Çok erotik...” Corretti, Taylor’ın etrafında şöyle bir dolaştı, bakışları genç kadının bedenini inceliyordu. “Peki ya çılgınca sevişmek istediğinde ne yapmanı umuyorlar?”

“Buna ihtiyaç duyacak değilim.”

“Bence, Corretti House’dan bir elbise seçmediğin için cezalandırılmışsın. Oysa bizim elbiselerimizle kendini son derece kadınsı hissedebilirdin. Ve biz şık görünmeleri için, elbiseleri kadınların üstünde dikmeyiz. Biz elbisenin kadının bir parçası haline gelmesini sağlarız.”

Taylor, Corretti’nin bir moda evi sahibi olduğunu unutmuştu. Gerçi adamın tarzına bakınca, bunu nasıl unutmuş olabileceğine de inanamadı ya neyse... Bu adam, yakası açık bir gömlekle bile muhteşem görünüyordu.

“Elbiseyi kendim seçmedim.” Taylor sıcak ve açıklık yüzünden kendini rahat hissediyordu. “Kuzeninizin istediği şeyi giymek zorunda kaldım.”

“Zaten o, hiçbir zaman benim elbiselerimi seçmez,” dedi Luca kupkuru bir ses tonuyla. “Tanrı korusun, eğer böyle bir şey yaparsa benim yaptıklarımı da onaylamış olur ki, bu da aramızdaki rekabeti küllendirir. Bir şey söyleyeyim mi, bu elbisenin kumaşı bedenine nefes bile aldırılmaz, ama sana yardım edebilirim.”

“İyi deneme.”

“Aslına bakarsan, seni ağlatacak bir şeyler de yapabilirim.”

“Kadınları ağlatabildiğinizden eminim, ama ben ağlayan bir tip değilim.”

“Biliyor musun, gittikçe daha fazla hoşuma gidiyorsun. Şu fiskiyeli havuzda, çırlıçıplak yıkanabilirdin.” Luca şişeyi yukarı kaldırdı. “Ya da bunu vücudunda dolaştırabilirdim.”

Taylor’ın teni adeta alev almıştı. “Bana işkence yapıyorsunuz. Lütfen başka bir konudan söz edin, yoksa şuracıkta eriyip gideceğim.” Buradan bir an önce uzaklaşması gerektiğini biliyordu, ama az önce seslerini işittikleri insanların terasa dönmeleri için biraz beklemesi gerekiyordu. Beş dakika daha... “Peki, şu kaçtığınız kadın kim?”

“Hiçbir fikrim yok. İsmi Portia’yımış, yeni öğrendim.”

Taylor ensesine yapışan saçlarını havalandırarak serinlemeye çalıştı. “Çok kötüsünüz.”

“Ama anlaşılan Portia’yı beni terk etmeye ikna edecek kadar kötü değilim.”

“Bazı kadınlar, kötü adamları çekici bulurlar.”

“İşittiğim kadarıyla bu konuda epey deneyimin varmış.”

“Anladığım kadarıyla, dedikodulara bayağı kulak kabartıyorsunuz.”

“Her zaman. Dedikodular beni güldürür.” Luca şampanya şişesinin tıpasını gürültüyle açtı. “Bana doğruyu söyle Taylor Carmichael,” dedi. “Nasıl erkeklerden hoşlanırsın?”

“Eşi benzeri olmayan erkeklerden... Ve öyle tipler o kadar nadirdir ki, en son ne zaman böyle biriyle karşılaştığımı bile hatırlamıyorum.”

“Demek karşımda umutsuz bir kadın var.”

“Hayır, kontrollü bir kadın var.”

“İçgüdülerinin Esiri... Başrolünde senin oynadığın böyle bir filmde rol alardım.” Luca hafifçe gülümsedi ve şampanyayı bardağa doldurup, Taylor’a uzattı. “İç. Stresini azaltır.”

Taylor başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkür ederim. Şampanya bana yaksak, özellikle de midem boşken.”

“Şahsen ben yasaklara bayılırım.” Luca başını kaldırdı ve güneş ışınları saçlarında dans ederken, şampanyasını içti.

Taylor, onun kendinden yana bakmamasını fırsat bilerek, onu süzdü. Burnu, yanık teni, çenesi... Bir adamı çekici bulmalı ne kadar da uzun zaman olmuştu. Midesinin aniden kasılmasıyla, şaşırıldı... İçinden bir ses Luca Corretti’nin yan yana gelebileceği en tehlikeli adam olduğunu tekrarlayıp duruyordu. “Ben de düzgün davranmaya çalıştığınızı sanıyordum.”

“İşte bu şekilde başarıyorum.”

Taylor elinde olmadan güldü. Birden morali düzelmişti sanki. Uzun zamandır içine gömdüğü neşesi ortaya çıkar gibi olmuştu. “Demek ikimiz de düzgün davranmak için çaba sarf ediyoruz. Sizin nedeniniz nedir?”

“Aileme, iş hayatında sorumluluk alabilecek yetkinlikte olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum.”

Taylor onun umursamaz tavırlarına karşın, bu sözlerinde ciddi olduğunu hissetti ve şaşırıldı. Luca Corretti’yle, sorumluluk sahibi bir işadamı olmayı birlikte düşünmek zordu. Birden, bu düşüncesinden suçluluk duydu. Bu adama, tıpkı insanların kendisine yaptıkları gibi, önyargıyla yaklaşıyordu, hem de sadece hakkında çıkan dedikodular yüzünden. “Ama zaten işiniz de başarılısınız. Corretti House çok meşhur bir moda evi...”

“Ne yazık ki, bu kadarı onlar için yeterli değil. Ailenin diğer iş kollarında da kendimi kanıtlamam gerekiyor.”

“Ama neden?”

“Rekabet duygusu diyelim.”

“Bir Corretti olduğunuza göre, yönetim kurulunda sizin de oy hakkınız olmalı.”

Luca başını salladı. “Evet, ama her attığım adım yanlış olmuştur.”

Taylor birden ona karşı bir sempati duydu. “O hissi iyi bilirim.”

“Eminim, bilirsin. Çünkü sen, Taylor Carmichael, bir yanlışlar abidesisin. Söylesene, başka ne yasak sana?”

“Sizin gibi erkekler.”

“Öyle mi?” Luca yavaşça elindeki şişeyi bırakıp, Taylor’a yaklaştı.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Bir teoriyi test ediyorum.” Luca’nın dudakları, Taylor’ın dudaklarına yaklaştı.

Taylor nefes almakta zorlanıyordu. “Ne teorisi?”

“İki yanlışım, bir doğru edip, etmediğini test etmek istiyorum.”

Luca kendisini öpmeden önce, Taylor’ın son gördüğü şey, onun gülüşü oldu...

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

NE yapıyordu?

Taylor gözlerini açtı ve bir erkeğin koyulaşmış gözleriyle karşılaştı.

Luca Corretti’nin dudakları dudaklarının üzerinde ustaca hareket ederken, karnındaki kasılmaların hızla bedenine yayıldığını fark edince, hayrete düştü.

Daha bir saniye önce ondan bir an önce uzaklaşması gerektiğini düşünürken, şimdi tanımlayamadığı bir arzuyla, onun öpücüklerine karşılık vermeye başlamıştı.

Luca Corretti inanılmaz bir beceriyle kendisini baştan çıkarmıştı ve şimdi de dizlerinin bağının çözülmesine neden olacak kadar etkilemeye devam ediyordu.

Taylor’ın midesine kramplar giriyordu.

Ve onun okşayışlarına kendini tamamen bırakmayı deliler gibi istiyordu.

Korkuyla geri çekilmeye çalıştı, ama bedeni beyninin komutlarına yanıt vermiyordu.

Taylor “Elbisem...” diyecek oldu, ama sözcükleri Luca’nın ateşli dudaklarının baskısıyla iştirilmedi bile.

“Luca...”

“Evet, aynı fikirdeyim. Elbiseden kurtulmamız gerekiyor.”

“Hayır.” Taylor korktuğu halde, gülmeye hazır olduğuna inanamıyordu. Luca’nın elbisesini yukarı sıyırmaya davranan elini durdurdu. “Elbisenin dikişlerini söktün.”

“Hayır, dikişleri sen söktün,” diye fısıldadı Luca. “Bacağıma belime dolarken...”

“Bacağıma sen, beline doladın... Bunu yapmamamız gerekiyor. Bunu yapmak istemiyorum.”

“Bunu hızlanan nabzına anlat. Benim Ferrari’nin motoru gibi hızlanıyor.”

“Yönetim kurulunu hata yapmayacağına ikna etmeye çalıştığımı sanıyordum.”

“Prezervatif kullanırım. Bu sayılır mı?”

Taylor gülme isteği duyduğuna inanamıyordu. Elini Luca’nın sert göğsüne götürdü. “Bunu hafifletici neden olarak göreceklelerini sanmam. Bu riski göze alamazsın. Ben de alamam... Ve gelin gelmeden düğüne dönmemiz gerekiyor.”

Luca kurnazca güldü ve Taylor’ın dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdu. “Bazı şeyler, uğrunda risk almaya değerdir ve sen Taylor Carmichael, kesinlikle bunlardan birisin. Bana iyi biri olmayı unutturacak kadar seksi bir kadınsın...” Luca parmaklarını Taylor’ın saçlarının arasına daldırdı ve boynunu öptü. “Ve bu soğuk dış görünüşünün altında, kötü bir kız olmaya meyilli biri var...”

Taylor gözlerini sımsıkı kapattı, ama bu hareketi beyninden hiç de istemediği düşüncelerin geçmesine yol açınca, hemen açtı. “Yanıyorsun. Kötü bir kız değilim. Öyle olmak istemiyorum.”

“Beni hayal kırıklığına uğrattıyorsun *dolcezza*.” Luca dudaklarını Taylor’ın genesine dokundurdu.

Taylor, onun sesindeki alaycı ifadeyi duyabiliyordu.

“Benim zavallı egomu düşünsene.”

Taylor ellerinin altındaki kaslı, güçlü bedenin fazlasıyla farkındaydı ve onu öylesine arzuluyordu ki, adeta bütün bedeni tutuşmuştu. “Seni istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun. Benim, seni istediğim kadar istiyorsun, ama bunu itiraf etmek istemiyorsun.”

“Hiçbir şey itiraf etmem gerekmiyor.” Taylor panik içinde Luca’yı göğsünden itti. “Yeter! Kahretsin Luca! Benden uzak dur!” Son iki yıldır tek bir adama bile dönüp bakmamıştı, ama şimdi birdenbire kendini bir adamın kollarında bulmuştu. Bedeni, onun sıcaklığı karşısında adeta erimişti. Aralarında tanımlanması güç bir kimyasal çekim vardı ve bu da dehşete düşürmesi için